

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 1908/2015
02.12.2015. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић, Божидара Вујичића, Снежане Андрејевић и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца М.Г. из П., чији су пуномоћници Н.М. и З.К., адвокати из И., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Подручна Полицијска управа Пријепоље, Полицијска станица Прибој, коју заступа Државно правобранилаштво, ради исплате зараде, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 355/15 од 09.06.2015. године, у седници одржаној 02.12.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 355/15 од 09.06.2015. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 355/15 од 09.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прибоју П1 128/13 од 29.01.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу плати укупно 85.156,28 динара, у појединачним месечним износима и са припадајућом каматом, ближе одређеним овим ставом изреке. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 55.612,00 динара са законском каматом од 29.01.2015. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 355/15 од 09.06.2015. године, жалба тужене је одбијена, као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

Поступак у овој правној ствари покренут је 01.04.2013. године, дакле после 01.02.2012. године, а побијана другостепена пресуда донета после 31.05.2014. године, односно после ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о

парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.55/14), па се у конкретном случају примењују одредбе Закона о парничном поступку који је објављен у „Службеном гласнику РС“ бр.72/11 и 55/14.

Применом члана 404. став 1. наведеног ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата накнаде зараде тужиоцу за прековремени рад, рад ноћу и у дане државних и верских празника, а судови су о овом праву тужиоца и о висини тражене накнаде одлучили правилном применом материјалног права, те у складу са првим схватањем Врховног касационог суда, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате мање исплаћеног додатка на плату за прековремени рад, рад ноћу и рад у дане државних празника поднета је 01.04.2013. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 85.156,28 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра..

Имајући у виду да се у конкретном ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**